

Sygnatura akt III C 133/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Milko

Protokolant: stażysta Anna Wojtczak

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 roku w Szczecinie

sprawy

z powództwa M. P.

przeciwko Gminie M. S.

o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa (Art. 189 kpc)

I. oddała powództwo w całości;

II. zasądza od powódki M. P. na rzecz pozwanej Gminy M. S. kwotę 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Małgorzata Milko

Sygn. akt III C 133/15

UZASADNIENIE

Powódka M. P. - pozwem z dnia 27 stycznia 2015 roku skierowanym przeciwko Gminie M. S. – Zarządowi (...) w S., wniosła o „ustalenie nieistnienia stosunku prawnego między stronami zezwalającego pozwanej na żądanie od powódki zapłaty czynszu najmu za lokal mieszkalny przy ul. (...) w S.” oraz o „ustalenie, że kwota 8 926,25 zł od powódki do pozwanej – nie istnieje”.

W uzasadnieniu żądania pozwu M. P. wskazała, że pozwana Gmina M. S. – Zarząd (...) w S. dwukrotnie występowała przeciwko niej o zapłatę czynszu najmu za lokal mieszkalny położony w S. przy ulicy (...), pomimo tego, że nie było podstaw prawnych do żądania od niej należności z tego tytułu. W sprawie tutejszego Sądu o sygn. akt I Nc 425/13 powództwo zostało cofnięte, ponieważ M. P. nie zamieszkiwała w lokalu w spornym okresie. W sprawie natomiast Sądu Rejonowego w Szczecinie o sygn. akt XVI Nc 10484/04 Sąd zasądził od niej na rzecz Gminy M. S. – Zarządu (...) w S. kwotę 8 926,25 złotych. Sprzeciw od tego nakazu zapłaty został prawomocnie odrzucony. Podobnie z przyczyn formalnych odrzucono skargę o wznowienie tego postępowania. Powódka wskazała, że w okresie objętym pozwem złożonym w sprawie XVI Nc 10484/04 nie zamieszkiwała w lokalu przy ulicy (...), a zatem brak było podstaw prawnych do obciążenia jej należnościami z tytułu czynszu najmu tego lokalu. Ma ona zatem interes prawny w żądaniu ustalenia, że nie ma obowiązku zapłaty kwoty 8 926,25 złotych.

Dnia 23 czerwca 2015 roku Gmina M. S. złożyła odpowiedź na pozew. Wniosła o odrzucenie powództwa w całości, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana podniosła zarzut powagi rzeczy osądzonej, co powinno skutkować odrzuceniem przedmiotowego powództwa. W uzasadnieniu tego zarzutu Gmina M. S. wskazała, że materia objęta niniejszym postępowaniem była przedmiotem oceny Sądu Rejonowego w Szczecinie Wydziału XVI Grodzkiego w sprawie toczącej się pod sygn. XVI Nc 10484/04 z powództwa pozwanej przeciwko powódce o zapłatę kwoty 8 926,84 zł. W sprawie tej Sąd Rejonowy w dniu 20 czerwca 2005 roku wydał nakaz zapłaty, który uprawomocnił się 21 maja 2007 roku. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła, że powódka nie ma interesu prawnego do wytoczenia niniejszego powództwa, co powinno skutkować jego oddaleniem, albowiem w trybie przepisu art. 189 k.p.c. można dochodzić istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego, nie zaś weryfikowania prawomocnych orzeczeń sądowych.

Pismem złożonym dnia 21 czerwca 2016 roku M. P. sprecyzowała żądanie pozwu wnosząc o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego między stronami zezwalającego pozwanej na żądanie od powódki czynszu najmu za lokal mieszkalny przy ul. (...) w S. w stosunku do ewentualnych przyszłych roszczeń, jakie Gmina M. S. mogłaby do niej kierować, a także ustalenie, że nie istnieje obowiązek powódki do zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 8 926,25 zł.

W dalszym toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwem z dnia 5 lipca 2004 roku Gmina M. S. wniosła do Sądu Rejonowego w Szczecinie Wydziału XVI Grodzkiego o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych: I. B., K. K., A. K. i M. P. kwoty 8 926,85 zł, tytułem czynszu najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) za okres od stycznia 2001 roku do kwietnia 2004 roku. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt III Nc 10484/04.

Dnia 20 czerwca 2005 roku Sąd Rejonowy w Szczecinie Wydział XVI Grodzki w sprawie o sygn. akt XVI Nc 10484/04 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądając od M. P. solidarnie z pozostałymi pozwanymi w sprawie na rzecz Gminy M. S. kwotę 8 926,85 zł.

Dnia 3 sierpnia 2005 roku M. P. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 20 czerwca 2005 roku.

Wobec wniesienia sprzeciwu sprawa została wpisana do repertorium C pod sygn. akt XVI C 1909/05.

Postanowieniem z dnia 24 października 2005 roku Sąd odrzucił sprzeciw M. P. od nakazu zapłaty z dnia 20 czerwca 2005 roku, albowiem pozwana w określonym terminie nie uzupełniła braków formalnych sprzeciwu.

10 listopada 2005 roku M. P. wniosła zażalenie na postanowienie z 24 października 2005 roku.

Postanowieniem z 1 lutego 2007 roku Sąd odrzucił zażalenie M. P. z 10 listopada 2005 roku na postanowienie z dnia 24 października 2005 roku o odrzuceniu sprzeciwu.

Postanowieniem z 21 maja 2007 roku Sąd nadał nakazowi zapłaty z 20 czerwca 2005 roku, jako orzeczeniu prawomocnemu, klauzulę wykonalności w zakresie co do M. P..

Bezsporne, nadto dowód:

- pozew z 5 lipca 2004 r. wraz z załącznikami – k. 2-23 akt XVI C 1909/05;
- nakaz zapłaty z 20 czerwca 2005 r. -k. 31 oraz k. 24 akt XVI C 1909/05;
- sprzeciw M. P. z 3 sierpnia 2005 r. – k. 31 akt XVI C 1909/05;

- zarządzenie – k. 33 akt XVI XVI C 1909/05;
- postanowienie z 24 października 2005 r. – k. 36 akt XVI C 1909/05;
- zażalenie z 7 listopada 2005 r. – k. 40-41 akt XVI C 1909/05;
- postanowienie z 1 lutego 2007 r. – k. 32 oraz 56 akt XVI C 1909/05;
- nakaz zapłaty z 20 czerwca 2005 r. wraz z klauzulą wykonalności z 21 maja 2007 r.– k. 31 oraz k. 24 akt XVI C 1909/05.

Dnia 4 września 2012 roku do Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie wpłynęła skarga M. P. o wznowienie postępowania XVI Nc 10484/04. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt III C 1962/12.

Postanowieniem z dnia 3 października 2012 roku Sąd odrzucił skargę M. P. o wznowienie postępowania w sprawie, która toczyła się przed Sądem Rejonowym w Szczecinie pod sygn. akt XVI C 1909/05, jako wniesioną po terminie. Orzeczenie uprawomocniło się 2 lutego 2013 roku.

Bezsporne, nadto dowód:

- skarga z 4 września 2012 r. wraz z załącznikami – k. 2-15 akt III C 1962/12;
- postanowienie z 3 października 2012 r. – k. 18-21 akt III C 1962/12.

Pozwem wniesionym dnia 19 września 2005 roku Gmina M. S. wniosła do Sądu Rejonowego w Szczecinie o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych: I. B., K. K. i M. P. kwoty 5 171,81 zł, tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) za okres od maja 2004 roku do sierpnia 2005 roku. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt I Nc 1122/05.

Zarządzeniem z 28 marca 2013 roku sprawa został wpisana do repertorium C i opatrzona sygnaturą akt I C 425/13.

Pismem z dnia 6 września 2005 roku Gmina M. S. – cofnęła pozew i zrzekła się roszczenia wobec M. P., z uwagi na fakt jej niezamieszkiwania w przedmiotowym lokalu w okresie objętym pozwem.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2013 roku Sąd – wobec cofnięcia pozwu umorzył postępowanie w sprawie I C 425/13. Orzeczenie uprawomocniło się 31 lipca 2013 roku.

Bezsporne, nadto dowód:

- pozew z dnia 19 września 2005 r. wraz z załącznikami – k. 2-13 akt I Nc 425/13;
- zarządzenie z 28 marca 2013 r. – k. 53 akt I Nc 425/13;
- pismo Gminy M. S. z 6 września 2005 r. – k. 59 oraz 57 akt I Nc 425/13;
- postanowienie z dnia 25 czerwca 2013 r. – k. 60 oraz 59 akt I Nc 425/13.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Stan faktyczny sprawy był w zasadniczej części niesporny. Sąd ustalił go w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony oraz dowody z dokumentów urzędowych i prywatnych z dołączonych akt spraw XVI C 1909/05, III C 1962/12 oraz I C 425/13. Dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu, co do swojej prawdziwości i autentyczności, a nadto nie były kwestionowane przez strony. Gmina M. S. i M. P. pozostawały jednak w sporze, co do

prawnych konsekwencji zaistniałego stanu faktycznego. Tym samym zadanie Sądu sprowadziło się do rozstrzygnięcia, czy ustalony stan faktyczny rodzi skutki prawne, których ustalenie w trybie przepisu art. 189 k.p.c. domagała się powódka.

M. P., po sprecyzowaniu żądania pozwu, sformułowała dwa roszczenia. Pierwsze z nich dotyczyło ustalenia nieistnienia stosunku prawnego między stronami zezwalającego pozwanej na żądanie od powódki czynszu najmu za lokal mieszkalny przy ul. (...) w S. w stosunku do ewentualnych przyszłych roszczeń, jakie Gmina M. S. mogłaby do niej kierować. Drugie zaś ustalenia, że nie istnieje obowiązek powódki do zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 8 926,25 zł. Podstawę prawną powództwa o ustalenie powyższych żądań stanowił przepis art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Przepis art. 189 k.p.c., aczkolwiek zamieszczony w Kodeksie postępowania cywilnego, ma charakter materialnoprawny, stanowi bowiem podstawę dochodzenia roszczeń. Powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione wtedy, gdy spełnione są dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny w żądaniu udzielenia ochrony prawnej przez wydanie wyroku ustalającego oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje lub nie istnieje. W pierwszej kolejności obowiązkiem powódki było zatem wykazanie istnienia interesu prawnego w ustaleniu. Przesłanka ta warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Interes prawny istnieje wówczas, gdy zachodzi stan niepewności co do istnienia stosunku prawnego lub prawa, a wynik postępowania doprowadzi do usunięcia niejasności i wątpliwości w tym zakresie i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. Potrzebę ochrony prawnej determinuje niekiedy również określona sytuacja prawna, w jakiej znajduje się powód, zmierzający do jej prawnego wyjaśnienia. Jeżeli powództwo o ustalenie istnienia prawa lub stosunku prawnego jest jedynym możliwym środkiem jego ochrony, powód ma interes prawny w żądaniu ustalenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2016 r., sygn. akt III CSK 82/15, Legalis 1460640, także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt V CSK 239/13, Legalis 994648). Brak interesu prawnego w rozumieniu powołanego przepisu istnieje wówczas, gdy cel w postaci ustalenia prawa bądź stosunku prawnego można osiągnąć w ramach innego postępowania, bądź nawet postępowania pozasądowego (vide: Kodeks Postępowania Cywilnego Komentarz pod redakcją Tadeusza Erecińskiego, Wydawnictwo LexisNexis Warszawa 2012, s. 911). Brak interesu prawnego zachodzi również wówczas, gdy powód nie ma jakiegokolwiek potrzeby ustalania stosunku prawnego lub prawa, gdyż jego sfera prawna nie została ani naruszona ani zagrożona przez pozwanego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 października 2002 r., sygn. akt II CKN 833/00, Legalis 277448).

Wykazanie zaś istnienia drugiej z przesłanek powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa decyduje o kwestii zasadności tego powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2011r., II CKN 898/00, Legalis nr 277455). W powództwach o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, chodzi o rozstrzygnięcie ewentualnych wątpliwości w stosunku do pozwanego, ze względu na określony interes prawny. Interes ten należy rozumieć jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego stosunku prawnego lub prawa - w celu ochrony przed grożącym naruszeniem sfery uprawnień powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1987 r., sygn. akt III CRN 57/87, Legalis 1045581). W świetle art. 189 k.p.c. kryteria oceny zasadności żądania powoda mają charakter merytorycznych, a negatywna ocena spełnienia przez powoda któregoś z nich skutkuje oddaleniem, a nie odrzuceniem powództwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010r., II PK 167/09, Legalis 387663).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że w zakresie ustalenia nieistnienia stosunku prawnego między stronami zezwalającego pozwanej na żądanie od powódki czynszu najmu za lokal mieszkalny przy ul. (...) w S. w stosunku do ewentualnych przyszłych roszczeń, jakie Gmina M. S. mogłaby do niej kierować powództwo podległo oddaleniu z uwagi na brak interesu prawnego M. P. do jego wytoczenia. Aktualnie nie toczy się jakikolwiek spór co do tego, czy M. P. łączy z Gminą M. S. umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...), ani też jakikolwiek spór co do solidarnej odpowiedzialności powódki wraz najemcą spornego lokalu. Spory te toczyły się w latach 2004-2007 (w sprawie XVI C 1909/05) oraz w latach 2005-2013 (w sprawie I C 425/13). Drugie z tych postępowań skutkowało cofnięciem pozwu i oświadczeniem Gminy M. S., że M. P. nie zamieszkiwała w

spornym lokalu w okresie objętym żądaniem pozwu. Jak już zostało wskazane powód ma interes prawny w ustaleniu wtedy, gdy w związku z zachowaniem się pozwanego uzasadnione jest ustalenie stosunku prawnego lub prawa w celu usunięcia niepewności co do określonego stosunku prawnego lub prawa (wyrok Sądu najwyższego z 14 lipca 1972 r., sygn. akt III CRN 607/71, Legalis nr 16384). Gmina M. S. nie podejmuje w chwili obecnej działań, dotyczących powódki i spornego lokalu, które choćby potencjalnie mogłyby zagrozić interesom M. P.. Natomiast obawa przed możliwością wytoczenia w przyszłości przez Gminę M. S. powództwa o zapłatę czynszu najmu z tytułu zajmowania lokalu położonego w S. przy ul. (...), lub jakiegokolwiek innego lokalu, którego właścicielką jest pozwana sprowadza się do obawy wytoczenia przez pozwaną powództwa o zapłatę z jakiegokolwiek innego tytułu. Tym samym powódka mogłaby domagać się ustalenia nieistnienia stosunku prawnego zezwalającego Gminie M. S. na żądania wynikające z jakichkolwiek innych tytułów. Podkreślenia wymaga, że interes prawny ustalenia istnienia lub nieistnienia prawa musi istnieć w chwili orzekania i dotyczyć przeszłego lub teraźniejszego stanu rzeczy, nie zaś przyszłego. Powództwo przewidziane w art. 189 k.p.c. podlega zasadzie aktualności, nakazującej przyjęcie za podstawę orzeczenia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Innymi słowy, gdyby Gmina M. S. wystosowała wobec M. P. wezwanie do zapłaty czynszu najmu lokalu, w którym nie mieszka i nigdy nie zamieszkiwała powódce przysługiwałby interes prawny do wystąpienia z powództwem o ustalenie, że nie łączy jej z pozwaną stosunek prawny uprawniający do wystosowywania takich żądań. Jeżeli zaś Gmina M. S. wytoczyłaby powództwo o zapłatę czynszu najmu lokalu, w którym powódka nie mieszka i nigdy nie zamieszkiwała, to M. P. utraciłaby interes prawny do wytoczenia powództwa o ustalenie, albowiem zarzut, że nie mieszka i nigdy nie zamieszkiwała w danym lokalu winna podnosić w toku procesu, jako merytoryczny zarzut przeciwko twierdzeniom pozwu. W ten sposób stan niepewności zostałby usunięty w postępowaniu o zapłatę, nie zaś o ustalenie prawa. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 29 lutego 1972 r. (sygn. akt I CR 388/71, Legalis 16075) w sprawach o świadczenie dłużnik dopóty ma interes prawny w ustaleniu rozmiaru swego obowiązku, dopóki nie został przez wierzyciela pozwany o świadczenie. Gdy już został pozwany, przysługuje mu już tylko obrona w takim procesie. Wskazać również należy, że interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. musi mieć charakter obiektywny - istnieć rzeczywiście, a nie jedynie w subiektywnym odczuciu powódki, w tym sporze M. P.. Stanowi prawną potrzebę ochrony interesów, czyli uzyskania wyroku odpowiedniej treści i występuje, gdy doszło do naruszenia, lub obiektywnego zagrożenia interesów powódki. W ocenie Sądu powódka nie posiada omawianego interesu prawnego, jak już Sąd zważył nie toczy się aktualnie jakikolwiek spór co do tego, czy M. P. łączy z Gminą M. S. umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...), ani też jakikolwiek spór co do solidarnej odpowiedzialności powódki wraz z najemcą spornego lokalu, tym samym niemożliwym jest zakończenie sporu, który w ogóle nie istnieje. Nie ma również potrzeby ani możliwości prewencyjnego zapobiegnięcia takiemu sporowi w przyszłości, gdyż stanowisko Gminy M. S. jest jednoznaczne i zostało wyrażone w postępowaniu I C 425/13, a nadto, nawet gdyby kwestia ta uległaby zmianie, to M. P. będzie mogła podjąć stosowną obronę za pomocą innych środków, tj. zarzutów wobec twierdzeń pozwu. Mając na uwadze powyższe przyjmując należy, że powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego nie jest jedynym środkiem ochrony powódki i nie występuje stan wątpliwości co do stosunków prawnych pomiędzy stronami postępowania związanego z lokalem mieszkalnym położonym w S. przy ul. (...), co skutkuje brakiem interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia stosunku prawnego między stronami zezwalającego pozwanej na żądanie od powódki czynszu najmu za lokal mieszkalny przy ul. (...) w S. w stosunku do ewentualnych przyszłych roszczeń, jakie Gmina M. S. mogłaby do niej kierować.

Drugie z żądań pozwu M. P. dotyczyło ustalenia, że nie istnieje obowiązek powódki do zapłaty na rzecz pozwanej Gminy M. S. kwoty 8 926,25 zł. Powyższy obowiązek wynika z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 20 czerwca 2005 roku wydanego w sprawie o sygn. akt XVI Nc 10484/04. Na wstępie wskazać należy, że postępowanie XVI C 1909/05 (uprzednio XVI Nc 10 484/04) dotyczyło okresu od stycznia 2001 roku do kwietnia 2004 roku, zaś postępowanie I C 425/13 (uprzednio I Nc 1122/05) okres od maja 2004 roku do sierpnia 2005 roku. Powódka wielokrotnie podnosiła, że nigdy nie zamieszkiwała w spornym lokalu, okoliczności tych nie wykazała jednak w postępowaniu XVI C 1909/05, albowiem nie zdołała skutecznie zaskarżyć zapadłego w sprawie nakazu zapłaty. Spoczywającemu na niej ciężarze dowodu (art. 6 k.c.) podolała natomiast w sprawie I C 425/13, co skutkowało cofnięciem pozwu przez Gminę M. S.. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że w oświadczeniu o cofnięciu pozwu w sprawie I C 425/13 Gmina M. S. przyznała, że powódka nie zamieszkiwała w lokalu położonym w S. przy ul. (...), jednakże jedynie w okresie objętym żądaniem pozwu, tj. w okresie od maja 2004 roku do sierpnia 2005 roku. Tym samym niezasadnym jest

wielokrotne powoływanie się przez powódkę na przyznanie przez Gminę M. S. jej twierdzeniom, albowiem takowe nie miało miejsca. M. P. miała możliwość zaskarżenia nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt XVI Nc 10484/04 i obalenia twierdzeń pozwu, jednakże nie uczyniła tego wyłącznie z własnej winy, w szczególności przez niepodejmowanie kierowanej do niej korespondencji. Odrzucenie wniesionego sprzeciwu z przyczyn formalnych uniemożliwiało rozpoznanie merytorycznych zarzutów powódki, w szczególności poczynienia ustaleń, czy faktycznie, jak twierdziła Gmina M. S., zamieszkiwała w spornym lokalu. Podobnie pozwana z własnej winy nie wzruszyła zapadłego orzeczenia ze pomocą nadzwyczajnych środków zaskarżenia, albowiem skarga o wznowienie postępowania XVI C 1909/05 została odrzucona również z przyczyn formalnych. Aktualnie nie jest możliwe ustalenie prawa jak w żądaniu punktu 2 pozwu, albowiem takie ustalenie wzruszałoby prawomocny nakaz zapłaty z 20 czerwca 2005 roku, co jest bezwzględnie niedopuszczalne w trybie przepisu art. 189 k.p.c. Spór o zapłatę kwoty 8 926,84 zł jest prawomocnie rozstrzygnięty. Powyższy pogląd wyraził również Sąd Najwyższy – przykładowo w wyroku z 28 listopada 2002 roku (sygn. akt. II CKN 1047/00, Legalis 56968) postawił tezę, iż powództwo o ustalenie nieistnienia wierzytelności stwierdzonej prawomocnym nakazem zapłaty podlega oddaleniu z powodu braku interesu prawnego (podobnie w wyroku z 19 lipca 2000 r., sygn. akt II CKN 278/00, Legalis 52896). Również orzecznictwo Sądów Powszechnych jest w tej kwestii jednolite – przykładowo Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 24 stycznia 2013 r. (sygn. akt I ACa 854/12, Legalis 732675) przyjął, że z treści przepisu art. 189 k.p.c. wynika jasno, że nie może on stanowić podstawy kwestionowania orzeczeń sądowych, które mogą być podważane jedynie w trybie określonym w stosownych przepisach prawa procesowego, w tym w drodze wnoszenia środków zaskarżenia. W oparciu o art. 189 k.p.c. powód może żądać jedynie ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny, nie może natomiast domagać się ustalenia nieistnienia orzeczenia sądowego. Tożsame stanowisko zajęły: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 9 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 1632/13, Legalis 1062434, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 15 maja 2014 r. – sygn. akt I ACa 1499/13, Legalis 1024034, Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 313/13, Legalis 992483). Tak argumentując Sąd uznał, że również drugie z żądań powódki podlega oddaleniu, jako niedopuszczalne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, którego wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity z 2013 roku poz. 490).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powódce z pouczeniem o trybie i terminie wniesienia apelacji.
3. Akta przedłożyć z apelacją lub za 30 dni od doręczenia.

SSR Małgorzata Milko